

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 240.954 van 8 maart 2018
in de zaak A. 221.892/VII-39.952.**

In zake : Cécile DE BRUYCKER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Luc Deceuninck
kantoor houdend te 9120 Beveren-Waas
Kloosterstraat 87, bus 2
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD
VAN OOST-VLAANDEREN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 7 april 2017, strekt tot de nietigverklaring van arrest nr. RvVb/A/1617/0604 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) van 21 februari 2017 in de zaak 1516/RvVb/0675/SA.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Een beschikking van 26 april 2017 verklaart het cassatieberoep toelaatbaar.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een

verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend teneinde te worden gehoord.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 februari 2018.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Luc Deceuninck, die verschijnt voor verzoekster, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Met een besluit van 24 maart 2016 verleent de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen (hierna: deputatie) een verkavelingsvergunning “voor het herverkavelen van het lot 335 in twee loten voor halfopen bebouwing”.

4. Het bestreden arrest verklaart het beroep van verzoekster klaarblijkelijk onontvankelijk omdat laatstgenoemde “met een aangetekend schrijven van 1 april 2016 kennis kreeg van de bestreden beslissing”, de termijn

om beroep in te stellen verstreek op 19 mei 2016 en het beroep dat op 26 mei 2016 werd ingediend, bijgevolg laattijdig is.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste en tweede middel

Uiteenzetting van de middelen

5. Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van “art. 5, 6 en 59 van het besluit van 16/5/2014 van de vlaamse regering houdende de rechtspleging voor sommige bestuursrechtscolleges, van art. 2,4° van de wet van 11/4/1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, van art 3 van de wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel”.

Zij argumenteert wat volgt:

“1. De voor verzoekster geldende beroepsmogelijkheid om te procederen bij de Raad voor Vergunningsmogelijkheden werd in de brief d.d. 1/4/2016 (houdende de kennisgeving van de beslissing van de Bestendige Deputatie) niet vermeld. Minstens werd deze beroepsmogelijkheid niet (en nog meer subsidiair: niet afdoende) duidelijk en zorgvuldig vermeld.

In deze brief van 1/4/2016 staat meer bepaald achteraan, op blz. 20, onder de ‘beroepsmogelijkheden’, ten onrechte vermeld:

‘Er is beroep tegen deze beslissing mogelijk bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Het beroep wordt ingediend bij verzoekschrift, per beveiligde zending aan de Raad toegezonden, binnen de 45 dagen, die ingaan HETZIJ na de betekening, wanneer een dergelijke betekening vereist is, HETZIJ de dag na de startdatum van de aanplakking, in alle andere gevallen.’

2. Het woord ‘HETZIJ’ wordt volgens van Dale (Groot Woordenboek der Nederlandse Taal) als voegwoord gebruikt ter aanduiding van verschillende, onderling tegengestelde mogelijkheden: ‘Ik kom, hetzij morgen, hetzij overmorgen’.

De dubbele herhaling van het woord ‘HETZIJ’ geeft bijgevolg aan dat er meer dan één mogelijkheid is, dit terwijl de Raad voor Vergunningsbetwistingen in de beroepsprocedure tot het besluit kwam dat die meerdere mogelijkheden er in hoofde van verzoekster niet waren: het is niet ‘of

- of'; er is volgens de Raad maar één mogelijkheid: de aangetekende brief d.d. 1/4/2016 gold in het geval van verzoekster als kennisgeving en deed de beroepstermijn lopen; de aanplakking had daar volgens de Raad niets mee te maken.

[...]

5. De Raad voor de Vergunningsbetwistingen had vervolgens, op grond van de hieronder II.A uitgelegde redengeving, moeten vaststellen, aan de hand van het afschrift van de brief d.d. 1/4/2016 in het dossier, dat de beroepsmogelijkheid van verzoekster niet, minstens niet voldoende duidelijk en individueel aangegeven was, maar ten onrechte in het algemeen, dubbelzinnig, onnauwkeurig, en onzorgvuldig.

Als gevolg daarvan had de Raad voor Vergunningsbetwistingen nooit de procedure op grond van art. 59 van het Procedurereglement mogen starten op basis van de artt. 5 en 6 van het Procedurereglement, laat staan op die basis een arrest uitspreken met toepassing van art. 59 van het Procedurereglement, want het beroep van verzoekster was niet 'klaarblijkelijk doelloos' en/of 'klaarblijkelijk onontvankelijk' door laattijdigheid, in tegenstelling tot wat de Raad in het bestreden arrest meende te moeten vaststellen.

De motivering in het bestreden arrest dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij met een aangetekend schrijven kennis nam van de bestreden beslissing, en dat haar termijn om tegen deze beslissing beroep in te dienen verstreek op 19/5/2016, met toepassing van art. 5 en 6 van het Procedurebesluit, houdt geen stand, in het licht van wat hier onder II.A wordt uiteengezet.

De Raad had integendeel moeten vaststellen dat de beroepsmogelijkheid in de brief van 1/4/2016 aan verzoekster niet, minstens niet individueel, niet voldoende duidelijk, ondubbelzinnig en zorgvuldig was aangegeven, zodat:

- De beroepstermijn voor de Raad in hoofde van verzoekster niet was beginnen lopen,

- Er minstens (in ondergeschikte orde) in elk geval - rekening houdende met de begane inbreuken (minstens: de mogelijke inbreuken) op art. 2, 4° van de Wet van 11/4/1994, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, geen sprake kon zijn van een 'klaarblijkelijke' onontvankelijkheid in de zin van art. 59 van het Procedurereglement, zodat art. 59 niet kon worden toegepast en de gewone procedure diende gevolgd.

Door toch de procedure op grond van art. 59 van het Procedurereglement op te starten en het beroep van verzoekster als onontvankelijk af te wijzen, schond de Raad voor Vergunningsbeslissingen in het thans bestreden arrest omwille van alle hier aangehaalde redenen de aangehaalde art. 5, 6 en 59 van het Procedurereglement, in samenhang met de hierbij eveneens aangehaalde art. 2, 4° van de Wet van 11/4/1994 en art. 3 van de Wet van 29/7/1991, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel”.

6. Verzoekster voert in het tweede middel de schending aan van “het algemeen rechtsbeginsel dat de strengheid van de wet bij overmacht en bij

onoverwinnelijke dwaling kan worden gemilderd, juncto art. 13 en 23 GW, alsook art. 6.1 en 13 EVRM, en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Zij argumenteert wat volgt:

3. Dat de aanbieding van het aangetekend schrijven d.d. 1/4/2016 moest gebeuren terwijl verzoekster juist op reis was en dat de kennisgeving niet gebeurd is zoals deze diende te gebeuren, nl. dat de postbode geen kaartje achterliet in de brievenbus om het aangetekend schrijven d.d. 1/4/2016 af te halen, is een geval van overmacht in hoofde van verzoekster.

4. Dat de strengheid van de Wet bij overmacht kan gemilderd worden, is een algemeen rechtsbeginsel dat door het Grondwettelijk Hof wordt aanvaard en ook door de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Wanneer de verzoeker zich aldus in de absolute onmogelijkheid bevindt om beroep in te stellen, moet hij alsnog een ontvankelijk verzoekschrift bij de Raad kunnen indienen.

[...]

6. Rekening houdende met het voorgaande, was verzoekster in haar persoonlijk geschreven verantwoordingsnota voor de Raad van oordeel dat er in alle geval geen rekening kon gehouden worden met de aangetekende brieven d.d. 1/4/2016, omdat deze hun doel van kennisgeving niet hadden bereikt, en ook niet konden bereiken door de niet - correcte aanbieding, en omdat alle betrokkenen (waaronder op 17/4/2016 ook verzoekster) eigenlijk verwittigd geworden zijn via het lezen van de aanplakking.

Verzoekster werd bij het opstellen van haar verantwoordingsnota echter misleid door de onzorgvuldige wijze waarop de beroepsmogelijkheid in de brief d.d. 1/4/2016 vermeld werd.

In deze brief staat onder ‘beroepsmogelijkheden’ letterlijk vermeld, zoals hierboven onder het eerste middel aangehaald:

‘Er is beroep tegen deze beslissing mogelijk bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Het beroep wordt ingediend bij verzoekschrift per beveiligde zending aan de Raad toegezonden, binnen de 45 dagen, die ingaan HETZIJ na de betekening, wanneer een dergelijke betekening vereist is, HETZIJ de dag na de startdatum van de aanplakking, in alle andere gevallen.’

Zoals hierboven aangehaald onder het eerste middel, geeft de dubbele herhaling van het woord ‘HETZIJ’ hoe dan ook aan dat er twee mogelijkheden zijn, dit terwijl de Raad voor Vergunningsbetwistingen tot het besluit gekomen is dat die twee mogelijkheden er NIET zijn: het is niet ‘of - of’; er is volgens de Raad maar één mogelijkheid: de aangetekende brief geldt als kennisgeving en doet de beroepstermijn lopen.

Verzoekster herneemt en herhaalt hierbij wat zij hierboven stelde onder het eerste middel, inclusief de aldaar aangehaalde middelen.

Verzoekster is - minstens - in onoverwinnelijke dwaling gebracht door de onzorgvuldige wijze waarop de beroepsmogelijkheid in de brief in art. 1/4/2016 NIET, minstens NIET voldoende duidelijk, ondubbelzinnig en zorgvuldig, geldend in haar individueel geval, werd aangegeven. Deze dwaling heeft er mede toe geleid dat zij geredeneerd heeft dat de termijn liep vanaf de

aanplakking, en dat zij vanaf dan 45 dagen tijd had, en dat zij dat zo vermeldde in haar verantwoordingsnota”.

Beoordeling

7. De gronden die beide middelen ondersteunen zijn niet van die aard dat verzoekster ze slechts kon ontdekken bij de kennisneming van het bestreden arrest.

Uit de stukken van het dossier waarop de Raad van State acht mag slaan en in het bijzonder de verantwoordingsnota die verzoekster in de procedure voor de RvVb heeft ingediend, blijkt niet dat zij de in beide middelen geformuleerde grieven aan de RvVb heeft voorgelegd.

8. Beide middelen zijn nieuw en bijgevolg onontvankelijk.

Beide middelen worden verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht maart tweeduizend achttien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Pierre Lefranc,	waarnemend kamervoorzitter,
Pierre Barra,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Pierre Lefranc